

вличаха към себе си блуждаещите като сѣнки защитници, които инстинктивно търсѣха задъ тѣхъ закрития. Виждайки предъ себе си невъобразимия адъ, натъркаляните, неприбрани, разкъсани трупове на другарите си и изпълнени съ убити окопи, войниците бѣха въ онова състояние на безпомощност и апатия, което е естествена последица на нервния гнетъ отъ денонощния барабаненъ огънь. Много отъ войниците полудѣха, други останаха равнодушни къмъ смъртта, а трети гледаха като обезумѣли и не можаха да познаят нито началниците си, нито своите другари.

Къмъ 8 часа подъ прикритието на барабанния и миненъ огънь противникътъ настѣпи въ гѣсти маси. Останалите живи наши защитници едва успѣха да ги отбиятъ съ огънь. Къмъ 11 часа барабанныятъ и миненъ огънь на врага преобърна в. Борисъ въ хаосъ. Останали безъ началници — убити и засипани отъ снаряди и мини, обезумѣли отъ ада, въ който кипѣха, почти безсъзнателно, на групи, на групи, войниците почнаха да отстъпватъ къмъ втората линия окопи. Като забеляза това, противникътъ усили още повече огъня си и нашите войници не можаха да се спратъ на втората отбранителна линия. Нашата малочислена артилерия въ този критически моментъ не бѣ въ състояние да се бори съ многочислената неприятелска артилерия. Тя млъчеше, тъй като бѣ привършила снарядите.

Въ 10:20 часа командирътъ на 4/11-а дружина получи заповѣдь да изпрати една рота къмъ лѣвия флангъ на в. Борисъ въ помощъ на командира на 1/43-а дружина. Назначената 15/11-а рота тръгна къмъ в. Борисъ. Следъ известно време по заповѣдь на командира на бригадата тръгнаха въ боенъ редъ и останалите три роти. Дружината застана въ 12 часа задъ скалите на северния край на в. Каймакчаланъ въ разпореждане на командира на 1/43-а дружина майоръ Кириловъ, началникъ на дѣсия подучастъкъ.

Къмъ 13 часа майоръ Кириловъ поиска да му се изпрати една рота, която да настѣпи по хода за съобщение и се яви на лѣвия флангъ на бойното му разположение, отгдето да потикне 1/58-а дружина, която, залегнала въ задния окопъ, не мръдваше отъ мѣстото си, за да помогне въ контръ-атаката на предните части. Командирътъ на 4/11-а дружина майоръ Димовъ изпрати 13-а рота. Когато ротата настѣпи по хода, оказа се, че той, както и задниятъ окопъ, сѣ пълни съ войници отъ 1/58-а и 1/43-а дружини и излизането напредъ бѣ невъзможно. Тогава майоръ Кириловъ заповѣда да се назначатъ още две роти отъ 4/11-а дружина, които да настѣпятъ открито вѣнъ отъ хода и окопа, за да увлѣкатъ съ себе си залегналите тамъ войници въ контръ-атака на врага. Командирътъ на дружината заповѣда 14-а и 15-а роти въ много намаленъ численъ съставъ да излѣзатъ и настѣпятъ на открито. Сломени отъ 40 дневни ужаси, виждайки и днесъ предъ себе си невъобразимия адъ, както и отчаяните лица на замаяните си другари, въ войниците отъ 14-а и 15-а роти се появи колебание. За да ги насърди и увлѣче, командирътъ на дружината застана начело и презъ откритото и обсипвано съ снаряди пространство поведе ротите въ контръ-атака. Залегналите въ хода за съобщение войници отъ 1/58-а и 1/43-а дружини бѣха увлѣ-